

בש"פ 985/16 - פילמון פורזול נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 985/16

כבוד השופטת ע' ברון
פילמון פורזול

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כבוד השופט ב' שגיא) מיום 4.2.2016
ב-עמ"י 8138-02-16

בשם המבקש: עו"ד רונה שוורץ; עו"ד יעל ניסן

החלטה

1. לפניי בקשה ליתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט ב' שגיא) מיום 4.2.2016 ב-עמ"י 8138-02-16, שלפיה נתקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (כבוד השופט י' גת) מיום 3.2.2016 ב-מ"י 5794-02-16.

הרקע לבקשה

2. המבקש הינו חשוד, יחד עם ארבעה חשודים נוספים (להלן: האחרים), בעבירה של ביצוע שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ועבירה של תקיפת אדם לשם שוד בתנאים מחמירים לפי סעיף 403. המבקש והאחרים נעצרו לראשונה ביום 29.1.2016 סמוך לשעה 05:00 בבוקר, והובאו בפני בית משפט השלום בתל אביב (כבוד השופט א' הרמלין) בשעה 14:00 לערך, כאשר הדיון בעניין הארכת מעצרו החל בשעה 15:00. בית משפט השלום נתן דעתו לכך שעובר להבאתם בפניו וחרף שהייתם במשך כ-10 שעות בתחנת המשטרה מרגע מעצרו -

המבקש והאחרים לא נחקרו כלל; ואין לקבל את טענת המשיבה שלפיה היה דרוש מתורגמן לצורך החקירה, משמדובר באזרחים זרים. בנסיבות אלה, קבע בית משפט השלום כי התנהלות כה מקוממת מצד המשטרה שהובילה לפגיעה חמורה בזכות הטיעון של המשיב והאחרים – מצדיקה להורות על שחרורם, אף שבידי המשטרה ראיות מסוימות בעניינם שמכוחן קמה חזקת מסוכנות. משכך, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש והאחרים למעצר בית עד ליום 1.2.2016 בשעה 12:00. המשיבה עתרה לעכב את ביצוע ההחלטה, ובית משפט השלום קבע כי הפגיעה בזכות היסוד החוקתית של החשודים והתנהלות המשטרה כפי שתוארה לעיל – מחייבות אי-היענות לבקשה למעצרם. לבסוף, הורה על עיכוב שחרורם של המבקש והאחרים למשך שעה לערך, עד השעה 16:15, חרף הטרחה והבעייתיות המגולמות בעניין. המשיבה לא הגישה ערר על החלטה זו.

3. באותו יום, בסביבות השעה 23:45 לערך, ערכה המשטרה ביקור בכתובת בה אמור היה המבקש להימצא – אך המבקש לא נמצא בה. כך גם עלה מביקור שערכה המשטרה למחרת היום, יום 30.1.2016, בשעה 12:00 לערך. לאחר שתי הפרות אלה של הוראה חוקית, נעצר המבקש שוב ביום 3.2.2016 עם איתורו, ובאותו יום הובא בפני בית משפט השלום (כבוד השופט י' גת) לצורך הארכת מעצרו. בית משפט השלום ציין כי מדוחות הפעולה של המשטרה עולה כי קיים חשד סביר שהמבקש ביצע את ההפרות כאמור. עם זאת, מצא בית משפט השלום כי ניתן לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמבקש בדרך של חלופת מעצר, ועל כן הורה על שחרורו המידי של המבקש בערובה, תוך שנתן ארכה לחתימה על ערבות צד ג' ולהפקדת הסכום המזומן שעליו הורה. עוד יצוין כי בית משפט השלום דחה את בקשת המשיבה לעיכוב ביצוע.

4. עוד באותו יום הגישה המשיבה ערר על החלטת בית משפט השלום, וביום 4.2.2016 נערך דיון בעניינו של המבקש בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד השופט ב' שגיא). מהשתלשלות העניינים שפורטה עד כה, בית המשפט המחוזי למד כי לא נכון היה לשחרר את המבקש בערובה בלבד ובלא להורות על מעצר בית, מקום שבו הפר פעמיים תנאי מעצר בית; והדברים אמורים ביתר שאת, מקום שבו עדיין נדרש לבצע פעולות חקירה בעניינו של המבקש. בית המשפט המחוזי קבע כי בעניינו של המבקש קיים חשד סביר שקושר אותו לאירוע השוד, עליו למד בית המשפט מהודעת קורבן העבירה; מדוח הפעולה של המשטרה; וכן מהתאמה בין תיאור לבוש המבקש על ידי קורבן העבירה לבין הבגדים שבהם הופיע המבקש לדיון בפני בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי נתן דעתו לרמת המסוכנות הנלמדת ממעורבות המבקש באירוע השוד, המקימה עילת מעצר בעניינו, הגם שבית משפט השלום לא הורה על מעצרו והמשיבה מצידו לא הגישה ערר על כך. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת עילת מעצר נוספת בעניינו של המבקש – היא החשש להימלטות מאימת הדין. זאת מקום שבו פעמיים הוכיח המבקש, במעשיו מיום 29.1.2016 וכן מיום 30.1.2016, כי הוא לא מקיים את תנאי מעצר הבית שנקבעו בעניינו; ולכך מתווספת העובדה כי מדובר לכאורה במבקש שמצוי בבריחה ממתקן "חולות". עוד נאמר, כי החשש מהימלטותו נעוצה גם בעובדה כי המבקש הינו פליט בלא משפחה בישראל, ומכאן שקשיי האיתור בעניינו הם כמעט ברורים מאליהם.

בית המשפט המחוזי קבע כי שתי עילות המעצר שעליהן עמד, בשילוב עם פעולות חקירה שעל המשטרה לנקוט בעניינו של המבקש, מצדיקות את קבלת הערר שהגישה המשיבה. משכך, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 7.2.2016.

5. ביום 4.2.2016, לאחר שניתנה החלטתו זו של בית המשפט המחוזי, הגיש המבקש בקשה דחופה למתן רשות ערר שבה פירט את השתלשלות העניינים עד כה. טענותיו של המבקש מכוונות בעיקר לטענות שלטענתו נתפס לה בית המשפט המחוזי, שעה שהתמקד בבחינת החשד הסביר לביצוע עבירת השוד ועילות המעצר הנלוות לה, חלף דיון ובחינה של העבירה שבגינה התבקשה הארכת מעצרו על ידי המשיבה - היא הפרת ההוראה החוקית.

7. לאחר שעיינתי בבקשה ליתן רשות ערר, הגעתי לידי מסקנה כי דינה להידחות. מדובר בערר ב"גלגול שלישי", וכידוע בבקשות מעין אלו נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה ב-ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). על פי אמת מידה מצמצמת זו, רשות לערור תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך. כן מדובר במקרים שבהם מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחון (בש"פ 5198/15 אבו ג'אמע נ' מדינת ישראל (27.7.2015); בש"פ 1361/13 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2013); בש"פ 2173/11 גמאל אל ג'ניני נ' מדינת ישראל (22.3.2012); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' ג'ריס (17.5.2011)). בענייננו, לא מצאתי כי הבקשה מגלה כל נימוק שבגינה יש להיעתר לה ב"גלגול שלישי". איני סבורה כי עניינו של המבקש מעלה נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות לערור, ואין יסוד לומר שהחלטת בית המשפט המחוזי אינה סבירה או שהיא פוגעת באופן לא מידתי בזכויות המבקש. אף לגופם של דברים, עיון בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מגלה כי בניגוד לטענת המבקש, בית המשפט בחן את העבירה של הפרת ההוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק שביצע המבקש פעמיים, ושבגינה התבקשה הארכת מעצרו. אמנם בית המשפט המחוזי נתן דעתו אף לעבירות נושא האירוע הראשון שבהן נחשד המבקש, ואולם כך ראוי, שכן הדברים שלובים וקשורים האחד בשני.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשע"ו (5.2.2016).

ש ו פ ט ת